

[Ahlmann-Ohlsen]

inddrages mere i beslutninger vedrørende Det Nødvendige Seminariums videre skæbne. Dette mener vi allerede er sket.

I bemærkningerne til seminarielovforslaget var det en klar forudsætning, at udgangspunktet for undervisningsministeriets forhandlinger med Det Nødvendige Seminarium var, at der ikke blev optaget elever i 1983. Dette accepterede den socialdemokratiske ordfører, idet denne ved anden behandling af seminarielovforslaget sagde, at man fra socialdemokratisk side ikke havde bedt om, at Tvind blev garanteret hold, men om, at Det Nødvendige Seminarium fik en anstændig behandling. Vi mener bestemt, at seminariet har fået en anstændig behandling.

Seminariet skal have lov til at fortsætte i uændret form, mener socialdemokratiet. Trods det, at socialdemokratiet normalt går kraftigt imod 2-sporedede seminarier, har socialdemokratiet anført Det Nødvendige Seminariums store betydning for de øvrige seminarier. Pædagogisk og på anden vis er det blevet brugt. Ministeren har imidlertid over for uddannelsesudvalget benægtet, at dette skulle være tilfældet.

På vegne af det konservative folkeparti vil jeg gerne slå fast, at vi også på seminarieområdet er tilhængere af et så frit og alsidigt uddannelsesvalg som overhovedet muligt, en målsætning, som vi også mener at der skal være råd til i økonomiske krisetider, naturligvis forudsat, at der er en vis rimelig interesse for de mere eksperimentelle skoler. At opretholde noget, der reelt ikke er søgning til, på bekostning af andre uddannelsesinstitutioner finder vi uacceptabelt, ikke mindst i betragtning af, at Det Nødvendige Seminarium netop på grund af sin forsøgsstatus i mange år har haft særlig favorable vilkår.

Jeg vil i øvrigt minde om, at daværende undervisningsminister Knud Heinesens primære begrundelse for at etablere en forsøgsordning for Det Nødvendige Seminarium var, at seminariet rummede »en række elementer og ideer, som det skønnes at kunne være af betydelig pædagogisk interesse at se gennemført i praksis«. Det står i et svar på et skriftligt spørgsmål i Folketingstidende 1971-72, sp. 6964.

Som det så ofte sker med forsøgsordninger, blev også dette forsøg gjort permanent uden smålig skelen til, om den oprindelige målsætning blev opfyldt.

Det konservative folkeparti skal på denne baggrund afvise forslaget.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg ved godt, at det er sent, og at det ikke er populært med korte bemærkninger, men jeg kan ikke lade den påstand blive stående uimodsagt, at hr. Ahlmann-Ohlsen siger, at jeg accepterede de forudsætninger, der lå i lovforslaget. Det tyder i hvert fald på, at hr. Ahlmann-Ohlsen ikke har læst referatet, end-sige hørt efter, da jeg citerede fra andenbe-handlingen af forslaget, hvor jeg helt klart gav udtryk for, at jeg ikke var enig. Jeg sluttede med at sige, at med et af ministeren ofte anvendt udtryk ville jeg sige: det sidste ord er ikke sagt i denne sag.

Øllgaard (V):

Jeg må ikke desto mindre begynde med at sige, at jeg nu også er lidt forundret over, at dette forslag er fremsat fra socialdemokratisk side, og jeg er stadig væk forundret, også efter at have hørt fru Dorte Bennedsens tale her. Når jeg er forundret, så er det, fordi jeg ikke finder, at det ville være naturligt at friholde Det Nødvendige Seminarium for den seminariekapacitetstilpasning, vi er i færd med at gennemføre, tvunget af omstændighederne. Så vidt jeg har kunnet følge med, mener jeg, at det for flertallet bag lovforslag nr. L 129 var en klar forudsætning, at heller ikke Det Nødvendige Seminarium kunne friholdes for begrænsninger. At sagen forholder sig som her sagt, fremgår også af ministerens svar i bilag 55, som sikkert er studeret.

På den baggrund, at vi ikke kan friholde Det Nødvendige Seminarium i den proces, vi er inde i, finder venstre det helt forsvarligt, at ministeren ikke agter at tillade optagelse af elever på seminariet i 1983 og indtil videre. Anledningen til beslutningen om at nægte optagelse er den enkle, at Det Nødvendige Seminarium i sommeren 1982 havde den mindste søgning af alle seminarier, så vidt jeg har fulgt med, og bl.a. derfor ikke kan friholdes. Hvis vi friholdt netop Det Nødvendige Seminarium, så mener jeg, at der ville være tale om en betydelig positiv særbehandling, og det er der vel ingen der ønsker, lige så vel som vi bestemt heller ingen ønsker har om at give Det Nødvendige Seminarium